

ประวัติย่อ
พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

ชาติภูมิเดิมเป็นพ่อค้า เข้าตั้งภูมิลำเนาอยู่ที่บ้านหมูเหนือ
ของวัดสองพี่น้อง คือทิศใต้ของวัด แต่ต่างฝั่งกับวัด วัดอยู่
ตะวันออกเฉียงเหนือ บ้านอยู่ตะวันตกเฉียงใต้ มีคลองกั้น
กลางระหว่างวัดกับบ้าน

ค้าขายมาตั้งแต่อายุ ๑๔ ปีเศษๆ นับตั้งแต่บิดาล่วงไป
ก็เป็นพ่อค้าแทนบิดา เลี้ยงมารดา มาจนถึงอายุ ๑๙ ปี **ตรงนี้**
ได้ปฏิญาณตัวบวชจนตาย ด้วยมามีอุปสรรคเกิดขึ้นในระหว่าง
ขายข้าว แล้วนำเรือเปล่ากลับบ้าน เข้าลัดที่คลองบางอีแพ่น
เหนือตลาดใหม่ แม่น้ำนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม

พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี เป็นผู้บันทึกเอง ลงพิมพ์ใน นิตยสารมงคลสาร ปีที่ ๑

ในลัดนี้ไม่สู้ไกลนัก แต่พวกโจรชุกชุม พอเข้าลัดไปเล็ก
น้อยก็มาคิดแต่ในใจของตัวว่า

“คลองก็เล็ก โจรก็ร้าย ทำยเรือเข้าก็ไล่เลี้ยวกับฝั่งเรา
ไม่ต่ำไม่สูงกว่ากันเท่าไรนัก น่าหวาดเสียวอันตราย เมื่อโจรมา
ก็ต้องยิง หรือทำร้ายคนท้ายก่อน ถ้าเขาทำเราเสียได้ก่อน ก็
ไม่มีทางที่จะสู้กับเขา ถ้าเราเอาอาวุธขึ้นแปดนัดไว้ทางหัวเรือ
แล้วเราไปถ่อเรือทางลูกจ้างเสีย เมื่อโจรมาทำร้ายเรา ก็จะมี
ทางสู้ได้บ้าง”

คิดดังนี้แล้ว ก็เรียกลูกจ้างที่ถ่อเรือแถบทรายมาถ่อท้าย
เราออกไปถ่อแทน ถ่อเรือไปก็คิดไป เรือก็เดินเข้าไปหาที่
เปลี่ยวหนักขึ้นทุกที

ความคิดก็ดีขึ้นว่า ลูกจ้างที่เราจ้างมานี้ คนหนึ่งก็ไม่กี่บาท
เพียง ๑๑ บาท หรือ ๑๒ บาทเท่านั้น ส่วนตัวเราเป็นเจ้าของ
ทั้งทรัพย์ทั้งเรือหมด ส่วนตายจะให้ลูกจ้างตายก่อน ไม่ถูก
เอาเปรียบลูกจ้างมากเกินไป ไม่สมควร ถ่อไปก็คิดไปดังนี้
และคิดถี่หนักเข้าก็ตัดสินใจเด็ดขาดออกไป เราเป็นเจ้าของให้
เราตายก่อนดีกว่า จึงจะสมควร

คิดตกลงแล้ว ก็เรียกลูกจ้างให้มาถ่อ ตัวก็หยิบป็นแปด นัตที่เอาไปไว้ข้างหัวเรือมาไว้ใกล้ตัวข้างท้ายเรือ ก็ถือท้ายเรือไป ไกลออกจากลัดเต้มที่น้ำก็ขึ้น เรือข้าวที่หนักก็ตามหัวน้ำขึ้น สวนเข้ามา ประดงกันแน่น จินก็ส่งเสียงแต่ว่า ตู้อ่าๆ ประดง กันแน่นะ ออกก็ไม่ได้ เข้าก็ไม่ได้ น้ำก็น้อยเลยต้องต่างฝ่ายต่าง ก็ปักหลักกรานหน้าจอดกันนิ่งอยู่ เราเป็นคนท้าย

พอผ่านพ้นอันตรายมาแล้ว ก็มาคิดว่าการหาเงินหาทอง นี่ลำบากจริงๆ เจียวหนา บิดาของเรา ก็หาว่าดังนี้ เราก็หาซ้ำ รอยบิดาตามบิดาบ้าง เงินแลทองที่หากันทั้งหมดด้วยกันนี้ ต่างคนก็ต่างหาไม่มีเวลาหยุดด้วยกันทั้งนั้น ถ้าใครไม่เร่งรีบ หาให้มั่งมี ก็เป็นคนต่ำและเลว ไม่มีใครนับถือแลคบหา เข้า หมูเขาก็อายเขา เพราะเป็นคนจนกว่าเขา ไม่เทียมหน้าเทียม บ่าเทียมไหล่กับเขา

ปุรพชนต้นสกุลของเรา ก็ทำกันมาดังนี้ เหมือนๆ กันจน ถึงบิดาของเรา แลตัวของเราบัดนี้ ก็บัดนี้ปุรพชน แลบิดา ของเราไปทางไหนหมด ก็ปรากฏแน่ใจว่าตายหมดแล้ว แล้ว ตัวของเราเล่าก็ต้องตายเหมือนกัน แต่พอคิดถึงตายขึ้นมา ดังนี้แล้ว ใจก็ชักเสียวๆ นึกถึงความตายที่จะมาถึงตัว โดย

ไม่มีสงสัยเลย เราต้องตายแน่ๆ บิดาเราก็มาล่องข้าว ขึ้นจากเรือข้าว ก็เจ็บมาจากตามทาง แล้วขึ้นจากเรือข้าวได้ไม่กี่วันก็ถึงแก่กรรม

เมื่อถึงแก่กรรมแล้ว เราที่ช่วยพยาบาลอยู่ ไม่ได้เห็นเลยที่จะเอาอะไรติดไป ผ้าที่นุ่งแลร่างกายของแก เราก็ดูแลอยู่ ไม่เห็นมีอะไรหายไป ทั้งตัวเราและพี่น้องของเราที่เฝ้าด้วยแก ตลอดถึงมารดาของเราก็ออยู่ ไม่เห็นมีอะไรเลยที่ไปด้วยแก แกไปผู้เดียวแท้ๆ ก็ตัวเราเล่าต้องเป็นดังนี้ เคลื่อนจากความเป็นอย่างนี้ไปไม่ได้แน่

เมื่อคิดตกลงใจดังนี้แล้ว ก็ลองทำเป็นตายดู นอนแผ่ลงไปที่ท้ายเรือนั้น แล้วก็ทำตาย ตายแล้วทำไปหาคนที่ เป็นญาติบ้าง พี่น้องบ้าง เพื่อนที่ชอกกันบ้าง เขาก็ไม่เห็นเรา เพราะเราเป็นผี เราก็ก่อนดินบ้าง ไม้บ้าง โยนหรือปาเข้าไปให้ถูก เพราะเขาไม่เห็นตัวเรา เขาก็ต้องบอกผีโยนมา หรือปาเข้ามา ไปหาคนโน้นก็ไม่เห็น มาหาคนนี้ก็ไม่มี เห็น คิดไปดังนี้แหละจนเพลอตัว

แต่พอรู้สึกตัวขึ้นมา ก็รีบลุกขึ้นจตุรูปอธิษฐานในใจ

ของตัวเองว่า **“ขออย่าให้เราตายเสียก่อน ขอให้บวชเสียก่อน
เถิด ถ้าบวชแล้วไม่สึกจนตลอดชีวิต”** ตรงนี้บวชจริงมาเสีย
แต่อายุ ๑๙ ปีเศษแล้ว ตั้งแต่นั้นก็ประกอบอาชีพตามปกติ
ของพ่อค้า จนอายุครบ ๒๒ โดยปี แล้วก็ปรารภถึงการบวช

ในปีนั้น พอถึงเดือน ๘ ข้างขึ้นก็ขนข้าวลงเรือเต็มลำ
ติแล้ว ก็บอกกับลูกจ้างให้นำเอาข้าวไปขายโรงสีในกรุงเทพฯ
ส่วนตัวก็เข้าอยู่วัดเป็นเจ้านาค ฝึกหัดเบื้องต้นแห่งการอุปสมบท
ในสำนักพระปลัดยง ผู้เป็นหลวงตาของตัว ซึ่งเป็นน้องคนเล็ก
ของตาน้อย ผู้เป็นมารดาของตัวเอง ท่านสงวนวัยย่อๆ ให้เป็น
หนังสือสมุดข่อย เขียนตัวบรรจงสวยงามมาก ก็ท่องวิธีขอ
บรรพชา แลดูวินัยไปด้วยกันทีเดียว

พอจวนเข้าพรรษาก็มีผู้ไปนิมนต์พระอุปัชฌาย์ดี วัด
ประตูลาศ จังหวัดสุพรรณบุรี มาเป็นอุปัชฌาย์ ก็ได้อุปสมบท
ในต้นเดือนแปดของ พ.ศ. ๒๔๔๙ ได้อยู่จำพรรษาในวัดนั้น รวม
อยู่ที่อุปสมบทนั้น ๓ เดือนเศษๆ เท่านั้น

ออกจากวัดที่อุปสมบทนั้นแล้ว ก็ตรงมาอยู่จำพรรษา
ในวัดพระเชตุพนทีเดียว เรียนมูลกัจจายน์ถึงสามจบ แล้วเรียน

ธรรมบทที่ปณีและสารสังคหะ แต่พอเป็นว่าแปลออกพอสมควร
แล้วก็หยุดการเรียนรู้คันถธุระอยู่ ก็เรียนวิปัสสนาไปด้วยเหมือน
กัน เวลาวัดแปดคำสิบห้าคำ ก็มักไปแสวงหาครูสอนฝ่าย
สมถวิปัสสนาอยู่เสมอๆ โดยมากแต่ที่เรียนโดยตรงทีเดียว

ตั้งแต่บวชใหม่ๆ ก็เรียนแต่อนุสาวนาจารย์ที่หนึ่ง บวช
แล้วรุ่งขึ้นวันที่สอง ก็เรียนที่หลวงพ่อนิยม วัดน้อย จังหวัด
สุพรรณ ที่สามเจ้าคุณสังวรานุวงศ์ (เอียด) วัดราชสิทธิาราม
ที่สี่เรียนกับพระครูญาณวิโรติ (โป้) วัดพระเชตุพน ที่หาเรียนกับ
พระอาจารย์สิงห์ วัดละครท่า หลังระฆังโฆสิตาราม ได้ตาม
แบบของท่านสององค์

พระครูญาณวิโรติแลพระอาจารย์สิงห์ ท่านรับรองว่า
ได้ตามแบบของท่าน ท่านมอบให้เป็นผู้สอนเขาได้ทั้งสอง
อาจารย์ แต่ก็ยังไม่พอใจที่จะเป็นครูสอนเขา จึงค้นคว้าหาต่อ
ไปอีก ถึงพรรษา ๑๑ ก็สำเร็จในการเล่าเรียนคันถธุระได้พอ
สมควรแก่ที่ตั้งใจไว้ว่า ต้องเรียนแปลให้ออก จะได้ค้นธรรมใน
มคธภาษาได้ตามต้องการ ก่อนแต่จะมาเรียนคันถธุระนั้น ได้
ตั้งหนังสือใบลานมหาสติปัญญาแลานยาวไว้ที่วัดสองพี่น้องผูก
หนึ่งว่า ถ้าไปเล่าเรียนคราวนี้ต้องแปลหนังสือผู้นี้ให้ออก จึง

เป็นที่พอแก่ความต้องการ ถ้ายังแปลไม่ออก ก็เป็นอันไม่หยุดในการเรียน แต่พอแปลออกก็หยุด

ในพรรษาที่ ๑๑ เมื่อหยุดต่อการเรียนปริยัติแล้ว ก็เริ่มทำจริงในทางปฏิบัติ ก็คิดว่าในวัดพระเชตุพนนี้ ในอุโบสถก็ดี มีบริเวณกว้างขวางดีมาก เป็นสถานที่ควรทำภาวนามาก แต่มาหวนระลึกถึงอุปการคุณของวัดบางคูเวียง ในคลองบางกอกน้อย เจ้าอธิการชุ่มได้ถวายมูลกัจจายน์ แลคัมภีร์พระธรรมบทให้ในตอนเล่าเรียนปริยัตินั้น ก็มีอุปการคุณอยู่มาก ควรไปจำพรรษา แล้วจะได้แสดงธรรมแจกแก่ภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา เป็นบรรณาการต่ออุปการคุณแก่วัดนั้น จึงได้กราบลาเจ้าคุณสมเด็จพะพุฒาจารย์ (เข้ม) เจ้าอาวาสวัดพระเชตุพนไปจำพรรษาวัดบางคูเวียง

ในพรรษาที่ ๑๒ แต่พอได้กึ่งพรรษา ก็มาหวนระลึกขึ้นว่า ในเมื่อเราตั้งใจ ในการบวชตามเดิม อายุ ๑๙ เราได้ปฏิญาณตนบวชจนตาย ขออย่าให้ตายในระหว่างการบวช บัดนี้ก็ได้บอกลามมาถึง ๑๕ พรรษาอย่างเข้านี้แล้ว ก็พอแก่ความประสงค์ของเราแล้ว บัดนี้ของจริงที่พระพุทธเจ้าท่านรู้ ท่านเห็น เราก็คงยังไม่ได้บรรลุ ยังไม่รู้ไม่เห็น สมควรแล้วที่จะ

ต้องกระทำอย่างจริงจัง

เมื่อตกลงได้ดังนี้แล้ว วันนั้นเป็นวันกลางเดือน ๑๐ ก็เริ่ม
เข้าโรงอุโบสถแต่เวลาเย็น ตั้งสัจจาธิษฐานแนนอนลงไปว่า
ถ้าเรานั่งลงไปครั้งนี้ไม่เห็นธรรม ที่พระพุทธเจ้าต้องการ เป็น
อันไม่ลุ่มจากที่นี้จนหมดชีวิต เมื่อตั้งจิตมั่นลงไปแล้ว ก็เริ่ม
ปรารภนั่ง จึงได้แสดงความอ่อนน้อมต่อพระพุทธเจ้าว่า

“ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้า
ทรงประทานธรรมที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้อย่างน้อยที่สุด
แลง่ายที่สุดที่พระองค์ได้ทรงรู้แล้วแก่ข้าพระพุทธเจ้า

ถ้าข้าพระพุทธเจ้ารู้ธรรมของพระองค์แล้ว จักเป็น
โทษแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์อย่าทรง
พระราชทานเลย ถ้าเป็นคุณแก่ศาสนาของพระองค์ ขอ
พระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานแก่ข้าพระองค์
ข้าพระองค์ขอรับเป็นทนายศาสนา ในศาสนาของพระองค์
จนตลอดชีวิต”

แต่พออ่อนน้อมเสร็จแล้ว ก็เริ่มปรารภเข้าที่นั่งสมาธิต่อ
ไป มานึกถึงมดคี ที่ตามช่องของแผ่นหินที่ยาวๆ แลบนแผ่น
หินบ้าง ไต่ไปมาอยู่บ้าง แต่ไม่มากนัก จึงหยิบเอาขวดน้ำมัน

ก้าดมา เอานี้วจุกเข้าที่ปากขวด แล้วตะแคงขวดให้เปียก นี้ว
เข้า แล้วเอามาลากเป็นทางให้รอบตัว จะได้กันไม่ให้มาทำ
อันตรายในเวลานั่งลงไปแล้ว

แต่พอทางนี้วที่เปียกน้ำมันนั้นไม่ทันถึงครึ่งของวงตัวที่นั่ง
ความคิดอันหนึ่งเกิดขึ้นว่า ชีวิตสละได้ แต่ทำไมยังกลัวมดคื
อยู่เล่า ก็นึกอายตัวเองขึ้นมา เลยวางขวดน้ำมัน แล้วนั่งเข้า
ที่เลยในเดี๋ยวนั้น

ประมาณครึ่งหรือค่อนข้าง ไม่นานพิกา ไม่นาน ก็เห็นผัง
ของจริงของพระพุทธเจ้า ซึ่งมีอยู่ในหนังสือธรรมกาย ที่คุณ
พระทิพย์ปริญาเรียบเรียงพิมพ์แจกไปแล้วนั้น

ในขณะนั้นก็มาปริวิตกว่า **คัมภีร์โรจายัง *** ธรรมเป็นของ
ลึกถึงเพียงนี้ ใครจะไปคิดคาดคะเนเอาได้ พันวิสัยของความตริก
นึกคิดอยู่ก็เข้าไม่ถึง ที่เข้าถึงต้องทำให้รู้ตริก รู้นึก รู้คิดนั้น
หยุดเป็นจุดเดียวกัน แต่พอหยุดก็ดับ แต่พอดับแล้วก็เกิด ถ้า
ไม่ดับแล้วไม่เกิด ตรองดูเถิดท่านทั้งหลาย นี่เป็นของจริง
หัวต่อมีเป็นอยู่ตรงนี้ ถ้าไม่ถูกส่วนดังนี้ ก็ไม่มีไม่เป็นที่เด็ดขาด

* คัมภีร์ กระจาย ธรรมโม ทุกทโส ทุราณโพโส สนโด ปณโต อตกกาจโร นิบุโณ ปณตติเวทนโย
ธรรมนี้เป็นสภาพลึก เห็นได้ยาก ตรัสรู้ได้ยาก เป็นธรรมสงบ ประณีต คิดเดาไม่ได้ ละเอียด
เป็นวิสัยที่บัณฑิตพึงรู้

วัดกอยุดังนี้สักครูใหญ่ๆ ก็กลัวว่าความมีความเป็นนั้น จะเลื่อนไปเสีย จึงเข้าที่ต่อไปใหม่ ราวสัก ๓๐ นาที ก็เห็นวัด บางปลาปรากฏเหมือนตัวเองไปอยู่ที่วัดนั้น แต่พอชัดก็รู้สึก ตัวขึ้นมา จึงมีความรู้สึกขึ้นมาว่าจะมีผู้รู้เห็นได้ยากนั้น ในวัด บางปลาจะต้องมีผู้รู้เห็นได้อย่างแน่นอน จึงปรากฏขึ้นบัดนี้

ต่อแต่นั้นมาก็คำนึงที่จะไปสอนที่วัดนั้นอยู่เรื่อยๆ มา จนถึงออกพรรษารับกฐินแล้ว ก็ลาสมภารวัดบางคูเวียงไปสอน ที่วัดบางปลาราวสี่เดือน มีพระทำเป็น ๓ รูป คฤหัสถ์ ๔ คน

นี้เริ่มต้นแผ่ธรรมกายของจริง ที่แสวงหาได้มาจริง ปรากฏอยู่จนบัดนี้